

Vlhké krmivo

Výroba vlhkého nebo konzervovaného krmiva začíná mletými ingrediencemi smíchanými s přísadami. Směs se vaří a dává do konzerv. Uzavřené konzervy se vloží do kontejnerů připomínajících tlakové hrnce a sterilizují se. Někteří výrobci vaří krmivo přímo v konzervách.

Vlhké krmivo obsahuje vedlejší živočišné produkty z nejrůznějších zdrojů, je relativně „čerstvé“, vedlejší produkty nejsou rozemleté ani jinak dále opracované (pro transport nebo skladování se často mrazí). Vlhké krmivo bývá o něco málo kvalitnější než suché krmivo, obvykle obsahuje více bílkovin, více vody, což je důležité především pro kočky. Balí se do konzerv nebo jako tzv. taštičky.

Srovnání jednotlivých typů krmiva

Vzhledem k obsahu vody není prakticky možné porovnávat etikety různých typů krmiv bez matematického převodu na sušinu. Například konzervované jídlo s deseti procenty bílkovin ve skutečnosti obsahuje více bílkovin než suché krmivo, kde se udává třicet procent bílkovin.

Abychom mohli jednotlivé typy krmiv porovnat, spočítáme obsah sušiny a odečteme vlhkost z celkového obsahu, který je sto procent. Obsah dělíme hodnotou suché hmotnosti. Například pytel suchého krmiva pro kočky uvádí obsah bílkovin 30 %, v sušině 32 % (30 % dělíme obsahem v sušině, $100 - 6\%$; vlhkost = 94 %). Konzerva potravy pro kočku bude podle etikety obsahovat 12 % bílkovin, ale téměř 43 % v sušině (12 % dělíme obsahem v sušině, $100 - 72\%$; vlhkost = 28 %).

Suché krmivo obsahuje obvykle méně než deset procent vody, konzervované krmivo obsahuje vody sedmdesát osm procent a více.

Ingredience v krmivu pro domácí zvířata*Živočišné bílkoviny*

Psi a kočky jsou od přírody masožravci, vyhovuje jim strava obsahující převážně maso. Bílkoviny používané v krmivu pro domácí zvířata pocházejí z nejrůznějších zdrojů. Když je na jatkách porážen dobytek, prasata, kuřata, jehňata či jiná zvířata, jsou odděleny výběrové části (libová svalovina, jazyk, droby, dršťky a některé další vnitřnosti), dalších téměř padesát procent z poraženého zvířete (hlava, kosti, krev, střeva, plíce, slezina, játra, šlachy, odřezky tukové tkáně, nenarozená mláďata) se však pro lidskou spotřebu nevyužívá, jsou to tzv. ostatní části („vedlejší produkty“) a slouží k výrobě krmiv pro domácí a užitková hospodářská zvířata, nebo se z nich vyrábí hnojivo, mýdlo aj.

Výživná kvalita vedlejších produktů se v jednotlivých výrobních várkách liší. James Morris a Quinton Rogers, profesori z Fakulty molekulárních biologických věd Kalifornské univerzity působící na Davisově veterinární škole (*University of California at Davis Veterinary School*), soudí, že suroviny (kromě jatek zahrnují i rybný průmysl) v krmivu pro domácí zvířata mají potenciálně velké rozdíly ve svém složení. (3)

Připomeňme, že pojem maso se vztahuje ke svalovině pocházející ze skotu, prasat, ovcí a koz. Protože však kozy a ovce jsou vzácnější v porovnání s každoroční porážkou třiceti sedmi milionů krav a stovkou

milionů prasat, je zřejmé, že téměř všechny vedlejší produkty pocházejí ze skotu a prasat.

Máte však jistotu, že podle etikety produktů nazvaných „superpremiové“, „přirozená strava“, „bio“ výrobce skutečně nepoužil vedlejší produkty živočišného původu, když jako zdroj masa uvede krutí nebo jehněčí maso? Zvláště u drůbežího masa to jsou především zbytky, kosti; pojem „kuřecí maso“ zde obvykle znamená páteř a žebra po odebrání prsní svaloviny. Do krmiva pro domácí zvířata se tedy může dostat jen maso ponechané na kostech. Je to pouhý obchodní trik výrobců krmiv, když ve spojitosti s krmivem hovoří o masu.

Běžnými surovinami pro výrobu krmiv pro domácí zvířata je moučka z masa a drůbeže, moučka z vedlejších živočišných produktů a moučka ze směsi masa a kostí. Termín „moučka“ znamená, že tyto materiály se nepoužívají čerstvé, zpracovávají se technologickými postupy. Angličtina má pro tento výrobní postup termín *render*. Je to průmyslové využití celých těl poražených nebo uhynulých hospodářských zvířat a extrakce oleje a tuku roztavením živočišných tkání a jejich následné přečištění. Principem je přeměna suroviny – „ostatních“ živočišných tkání a všech vedlejších produktů živočišného původu v jinou. Tímto procesem se také čistí tuky z odpadních tkání vyškvařováním na sádlo a lůj. Vyškvařením se oddělují tuky od látek rozpustných ve vodě a pevných částic, odstraňuje se většina vody, ničí se bakterie, viry, paraziti a jiné cizorodé organismy. Vysoké teploty (130 °C) mohou měnit nebo zničit některé přírodní enzymy a bílkoviny obsažené v syrových ingrediencích.

Traduje se, že moučky a produkty vzniklé výše popsaným technologickým procesem obsahují mrtvá těla koček a psů, Středisko veterinární medicíny FDA (*Center for Veterinary Medicine*) iniciovalo studii, kdy se sledovala hladina pentobarbitalu, nejrozšířenější látky (barbiturát), která se používá pro eutanazii domácích zvířat. Testy potvrdily přítomnost této látky, nejčastěji se pentobarbital nacházel v masokostní moučce a živočišném tuku. FDA současně použila velmi citlivé testy na přítomnost kočičí a psí DNA, žádné stopy však nenašla. Výrobci krmiv se ohrazovali tvrzením, že těla domácích zvířat po eutanazii nebo zvířat zabíjených na silnicích byla používána jako surovina v minulosti. Zákon nebo nařízení proti takovému počínání však zatím neexistuje, výrobci krmiv svorně tvrdí, že jejich produkty podobný materiál neobsahují. Ostatně teprve nedávno bylo v potravinářském průmyslu pro lidi zakázáno užívat zvířata „4D“, mrtvá, umírající, nemocná a ochrnutá (4D je z anglického *dead, dying, diseased and disabled*); nadále však zůstávají legitimní součástí surovin pro výrobu krmiv pro domácí zvířata.

Rostlinné bílkoviny

Množství obilných produktů používaných v krmivu pro domácí zvířata se v posledním desetiletí dramaticky zvýšilo. Obilné produkty, dříve v krmivovém průmyslu považované za plnicí materiál, dnes nahrazují významnou část masa. Krmivo pro domácí zvířata se tím znehodnocuje a v minulosti způsobilo i uhynutí zvířat. Většina suchých krmiv však stále obsahuje mnoho obilovin a škrobovité zeleniny, rostlinné polysacharidy jsou totiž levným zdrojem energie